

Hoffart Karina PTE-ÁOK, általános orvos
2020/21
Maribor, Szlovénia
Faculty of Medicine University of Maribor



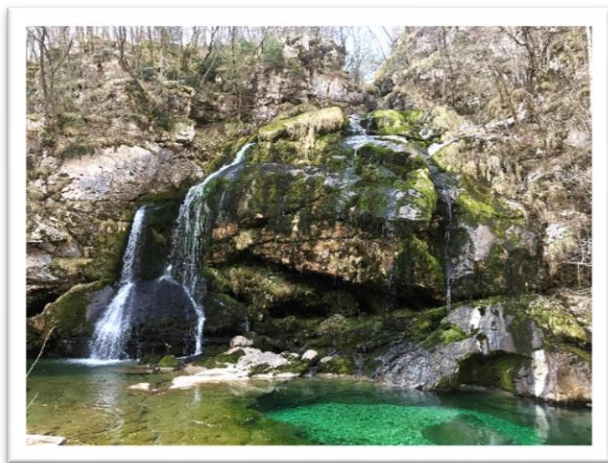
Szerencsére rengeteg kalandvágó barátom van, így viszonylag hamar hallhattam az Erasmus+ programról. Különösebb elvárásom nem volt, de szerettem volna minél közelebbi helyet elnyerni. Itt finoman megjegyezném, hogy ekkortájt a korona még szigorúan ékszer szimbólum volt, nem pedig egy konszolidáltan induló rémálom.

Mivel a pandémia hatására fenekestül felborult a hatodéves tervezetem, így azon sem lepődtem meg, hogy nyáron nem tudnak fogadni gyakorlatra Szlovéniában, azonban januártól úgy tűnt szabad lesz a pálya. Miután tisztességes GPS módjára újraterveztem, a gyermekgyógyászat, szülészet és végül a neurológia gyakorlatokat szavaztam ki. A szó minden értelmében. A terv izgalmasságát pedig tovább fokozta, hogy gyakorlatilag bármelyik nap visszamondható volt, mind a szlovén oldalról, mind a magyar hallgatói kirendelések oldaláról. Így mielőtt nekiállhattam volna pakolni, igyekeztem két hét önkénteskedést is magam mögött tudni. Visszatekintve az elmúlt évre, tulajdonképpen kijutni volt a legnagyobb nehézség.

Bár magát a kijutást neveztem meg legnagyobb nehézségnek, ez szerencsére nem a közlekedési oldalról adódott, hiszen saját autót választottam eszközül, januári hónap lévén komplett sífelszereléssel és egy összecukható biciklivel felvértezve. Aki hasonlóan szerencsés, annak ezúton jelezném, hogy igen Szlovéniában gyönyörűek a kistalvak, de ha első nap ki is szeretne pakolni, akkor nem árt, ha vesz kintre (is) pályamatricát, hiszen anélkül +1 óra az út.

A városban rengeteg kollégium közül lehet választani, de sajnos ragaszkodnak egy teljes szemeszter végigjárásához, ami ügye nálam nem jött szóba. Így végül a Študentski dom Tomi kollégiumban foglaltam szállást, 3 hónapra kedvezményes 4 havi árért ingyenes parkolással, ami nálam sokat számított. Így 440 eurót kellett fizetnem és némi kavarodásnak hála 13 hétből 10 héten át a Hostel részlegben lakhattam egyedül, hiszen mindenki más online oktatódott, velem kórházban gyakorlatot teljesítővel szöges ellentétben.

Az utazás (abszolút magyar árak, sőt a benzin olcsóbb is volt néhány forinttal) valamint a lakhatás költségén kívül a másik kardinális pont az étkezés kérdése, amit hatalmas mértékben megkönnyített a kuponrendszer. Egy appot kellett letöltenünk ingyenesen, amihez szükség volt egy Szlovén diákigazolványra (amihez igazolvány képet kell vinni érkezéskor 20 euró kíséretében). Az appra minden hónapban az adott



hónap hétköznapjainak számával azonos kupont kaptunk, melyeket hétvégén is, illetve naponta maximum kétszer használhattunk fel. Így egy étkezés ára 0-3,5 Euró között mozgott, a többletköltséget pedig átvállalta a szlovén állam. Az így vásárolt diákmenühöz szigorúan járt saláta illetve napi friss gyümölcs is.

Összességében véve azt gondolom, hogy kellő odafigyeléssel könnyedén ki lehet jönni az Erasmus-ra kapott ösztöndíjból, főleg egy lockdown alatt lévő országban, bár hozzátenném, hogy azért én eljártam vízesés vadászatra is, valamint felugrottam a Pohorjei hegysziklásra is síelni.

Maribor Szlovénia második legnagyobb városa. A városközpont tele van hangulatos kis kávézókkal, amik nyilván jelenleg mind zárva voltak, az esti kimenési korlátozások végett azonban nem tudok túl sok szórakozóhelyről beszámolni. A várost kettészeli a Dráva, ami meglepően sok hattyút odavonz. Így életemben először itt (nem) láthattam hóban hattyúkat (fehér-fehér!) . A tömegközlekedésről sajnos csekély információ van, egyrészt a pandémia, másrészt a korábban említett összecsukható kis biciklim végett. Azonban azt megjegyezném, hogy bicikliút szerencsére jutott mindenhová.



Erasmusos központi szervezésű programokról a pandémia alatt nem nagyon lehetett hallani, hiszen az első hónapban a megyét sem hagyhattuk el. Így sajnos ezen tekintetben igencsak hiányosak az ismereteim. Contact Personnal szintűgy nem rendelkeztem, ami egyébként nem volt túl nagy probléma, hiszen a kórházban rendszeresen a többi hatodévessem voltam beosztva, akik roppant segítőkészek voltak. Tőlük kaptam eligazítást a diákkuponokkal kapcsolatban is, ugyanis maga az app szlovén nyelvű volt, illetve ők sorolták fel, a pandémia alatt is biztonságosan látogatható helyi nevezetességeket is. Utóbbi listát nem csak a hallgatók, hanem a kórházban fölém rendelt mentorok is lelkesen bővítették.

A szakmai gyakorlat kint meglepően jól sikerült. A gyermekgyógyászatban minden héten más unithoz csatlakoztam. Annak is nyugodt szívvel ajánlom, aki megijedne a szlovénul nem tudástól. Az újszülöttek pont olyan jól értenek angolul is, mint szlovénul, 12-13 éves kortól pedig nagyon jól beszélnek a gyerekek angolul. A unit vezető szakorvosok nagyon segítőkészek voltak mindvégig. Sőt én a gyakorlati vizsgám is kint tettem le, ami eddigi tanulmányaim egyik legjobb élménye! Nőgyógyászatban minden egyes napon más-más mentorhoz voltam beosztva, de miután összefutottam egy szintén Pécsen végzett



szakorvossal, az utolsó hétre többnyire hozzá kértem magam. Neurológián szintén kaptam egy mentort. Aki azon felül, hogy egész nap foglalkozott velem, még arra is vette a fáradságot, hogy minden egyes nap külön-külön témákat vehesse át velem (sőt, egy teljes napot a mentális egészségre szánt, hiszen ezen témakör a postgraduális képzésük szerves részét képezi). Összességében véve mindegyik gyakorlatom zseniális volt; nem éreztem magam kívülállónak, valaki mindig ott volt, ha épp fordítani kellett, egyetlen gyakorlaton töltött percet sem éreztem feleslegesnek, rengeteget tanulhattam tőlük és mindenki barátsággal fordult felém.

Nem tartom kizártnak, hogy nonpandémiában a szórakozás lehet itt a legjobb program, másfél méteres távolságban azonban én a természetet szerettem a legjobban. Összesen 760 km-t bicikliztem, mind a városban, mind túrákra magammal vitt alkalmakon például a Bohinj tó körül. Rengeteget túráztam, vízesés vadászatok tartottam a Triglav nemzeti parkban, vagy tókörekre mentem a Rogla tetejére. Szlovénia csodálatos ország!

Hogy mit is adott nekem az Erasmus+? - Reményt. Azt hiszem azt a dolgot, amire a leginkább szükségem volt. Valahogy az egyetem vége felé nem árt nekünk némi plusz motiváció. Kint pedig rengeteg pozitív példát lehet találni.

Szerintem egy külföldi gyakorlatot mindenkinek érdemes lenne beiktatni az egyetemi éveibe. Már csak perspektívanövelés céljából is. Ide pedig bátran jöhetnek az anyagilag kevésbé stabil lábakon álló hallgatók is. Maribor közel van, az emberek kedvesek, veszteni való pedig kvázi nincs.